

39. ВОЗВРАЩЕНІЕ БРАТІИ ІОСИФОВЫ.

Добродѣтельный Человѣкъ никогда не отмстава, нито воздава зло вмѣсто зла. Іосифъ намыслилъ ѣ Братію свою само да поправи, а не да мѣчи. Послѣ тридни пѣсна ги Отъ темницы, вѣкна ги къ себѣ, и ѿмъ рече: Язъ съвоимъ Бѣга, нитѣ нѣкомъ стрѣвамъ неправдѣ, Яко сте вы чѣстни Человѣцы, нека Остане тѣва ѣдинъ Отъ васъ въ темницѣ, а вы Дрѣгги братитеса съ житомъ къ Отцѣ вашемъ, и доведите тѣва наймладаго Брата, и тогда ще повѣрвамъ, какъ казвате истинъ, и какъ немате зло намѣреніе.

Злополѣчїе воистиннъ почѣло ѣ почти да исправлава Іосифовъ Братію. Склонїха на Онова, кое ѿмъ ѣ Іосифъ предложилъ, разговаряущиса помеждѣ си тако: Ъто нынѣ ны постигнѣва казнь Бѣжїа за онѣю неправдѣ, кою немилостївно направихме Братѣ нашемъ Іосифѣ. Нека помыслиме само, колико ны ѣ онъ тогда съ слезами молилъ, да го не продаваме въ Рѣбство; а мы не щѣахме ни да го слѣшаме. Зато — а и праведно нынѣ страдаме. Рѣвїмъ на това ѿмъ Отговори: Не самъ ли вї, Братїе, говорилъ, да не повреждаваме Дѣтѣ? — а вы не щѣахте да ма послѣшате. Крѣвь ѣго нынѣ Отъ рѣкъ вашихъ съ ѿска.